

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Diana Palmer

Nyomoz a páros

Cathy Gillen Thacker

Emily megoldja

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Diana Palmer, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 285. eredeti címe: *True Blue (Harlequin Special Edition)*

Magyarra fordította: *Gaáli István*

© Cathy Gillen Thacker, 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A Bianca 286. eredeti címe: *A Baby For Mommy (Harlequin American Romance)*

Magyarra fordította: *Szabó Júlia*

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 285–286. számában, 2014

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-893-6

Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2014

- *A kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12–14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Diana Palmer

Nyomoz a páros

1.

– Maga veszélyezteti a nyomozás sikerét! – förmedt rá dühösen Rick Marquez őrmester az új munkatársára a San Antonio-i kerületi rendőrőrsön.

Gwendolyn Cassaway összerezsent.

– Sajnálom. Megbotlottam. Véletlen volt.

A férfi résnyire szűkült szemmel, sötét tekintettel nézett rá, érzéki száját összeszorította.

– Azért botlott meg, mert rövidlátó, és hiúságból nem akar szemüveget hordani!

Kár a gőzért, gondolta közben kissé rosszmájúan. A nő nem egy szépség, bár a bőre makulátlan és rózsás. Talán mégis a platinaszőke haja a legszebb rajta, melyet általában feltűzve visel.

– A szemüveg zavar a munkában, mert állandóan maszatos lesz – jelentette ki Gwendolyn. – A tisztítókendők fabatkát sem érnek.

Marquez idegesen felsóhajtott, és az íróasztala szélének támaszkodott. Ez a póz nemcsak a pisztolyát engedte érvényesülni, hanem a rangjelzését és hosszú lábát is. Rick magas termetű és izmos volt, mégis karcsú. Olívaszínű bőre és hosszú, fekete, copfba fogott haja kissé marcona külsőt kölcsönzött neki.

Ám hiába volt nagyon vonzó férfi, nem akadt barátnő, aki sokáig kibírta volna mellette. Általában akkor szakítottak vele, amikor kiderült, hogy Ricknek a szolgálati időn kívül is viselnie kell a fegyverét.

Így aztán egyedül járt operába, koncertre, de igazából mindenhová egyedül járt. Harmincegy éves volt, és magányosabb, mint valaha.

Gwen Cassaway a maga ügyetlenségével nem sokat javított a férfi helyzetén. Éppen egy gyilkossági ügyön dolgoztak: egy csinos, szőke egyetemista lányt brutálisan megtámadtak a saját lakásában, és megölték. Eddig még nem akadt gyanúsított, és a helyszínen Gwen ügyetlensége nélkül is nagyon kevés nyom maradt. A nő az imént majdnem belelépett egy vértócsába!

Marqueznak éppen ezért nagyon rossz volt a hangulata. Ráadásul éhes is volt, és az ebédszünetét arra kellett áldoznia, hogy pátyolgassa a munkatársnőjét, mert ha nem ezt teszi, akkor Gwennek Cal Hollisterrel kellett volna szembenéznie, és a hadnagy még Ricknél is temperamentumosabbnak számított.

– Az állását kockáztatja, ha nem tudná – szidta le a lányt. – Elvégre még új a körzetben.

Gwen elhúzta a száját.

– Tudom. – Aztán vállat vont. – De ha égni kezd a lábam alatt a talaj, akkor legfeljebb visszamegyek Atlantába.

Marqueznak feltűnt, hogy a nő szeme halványzöld – ilyen színű szemet még soha nem látott.

– A jövőben figyeljen jobban, Miss Cassaway! – kötötte a lány lelkére.

– Igenis, uram! Mindent meg fogok tenni.

Rick megpróbálta levenni a szemét a nő nevetséges pólójáról, melyen egy zöld marslakó tündökölt.

Gwen szorosabbra húzta magán a farmerdzsekijét, mintha olvasna a gondolataiban.

– Bocsánat... Van valamilyen előírás az öltözködésre?

– Majd megtudja, ha találkozik Hollister hadnaggyal.

A lány felsóhajtott.

– Igyekszem kevésbé feltűnő ruhákat hordani. De tudja, a családomban nemigen figyeltünk erre. Anyám az FBI-nál dolgozik, apám katona, a bátyám pedig a hírszerzésnél volt.

Marquez a homlokát ráncolta.

– Volt? Talán meghalt?

Gwen bólintott, mert nem tudott beszélni róla. Larry elvesztése még mindig nagyon fáj neki.

– Sajnálom – motyogta a férfi.

A lány lesütötte a szemét.

– Larry egy titkos bevetésben halt meg a Közép-Keleten. Ő volt az egyetlen bátyám.

– Együtt érzek magával – zárta le a témát Rick, és a karójára pillantott. – Ideje ebédelni!

– Én... nos... mást terveztem – felelte a lány.

Rick ingerülten pillantott rá.

– Ez nem meghívás volt, csak egy ténymegállapítás. Sosem találkozgatok a munkatársnőimmal.

Gwen elvörösödött.

– Én... nem úgy értettem.

A férfi legyintett.

– Nem érdekes. Gondoskodjon róla, hogy tökéletesen lásson! Hogyan vizsgálhatna át egy tetthelyet, ha nem lát rendesen?

A lány bólintott.

– Igen. Természetesen.

Rick kinyitotta az ajtót, és előreengedte a nőt. Közben megcsapta az orrát a finom illata, amely a nevelőanyja rózsáinak illatára emlékeztette.

Az ajtóban Gwendolyn hirtelen megállt, és a férfi szó szerint belébotlott. Kezét önkéntelenül a lány vállára tette, hogy el ne essen.

– Ó, sajnálom! – mondta Gwen. Milyen kár, hogy Marquez őrmester ilyen hamar levette róla a kezét...

– Mi baj? – kérdezte a férfi.

A lány alig tudott a beszélgetésre koncentrálni. A főnöke hihetetlenül szexi, és ő azóta vonzódott hozzá, amióta néhány hete beosztották a csoportjába.

– Csak azt akartam kérdezni, hogy felhívjam-e Alice Fowlert a laborban, talált-e valamit a digitális kamerán, amely a meggyilkolt lány lakásából származik. Lehet, hogy azóta már van valami kiindulópont.

– Jó ötlet! Tegye ezt!

– Rendben. Akkor inkább ebéd után beugrom hozzá, és megkérdezem személyesen.

Rick csak bólintott. Gondolatai már a Sztroganoff-bélszín körül jártak, amelyet rendelni szándékozott. Péntek lévén kissé lazíthatott, hiszen másnap szabadnapja volt. Megígérte a nevelőanyjának, hogy segít befőzni a paradicsomot, amelyet az asszony egy biokertésztől kapott. Az anyja ugyanis szívesen használt bioalapanyagokat azokhoz az ételekhez, amelyeket a jacobsville-i kávézójában készített.

Marquez nagyon sokat köszönhetett Barbarának, aki az anyja és mostohaapja halála után örökre fogadta őt. Pedig annak idején veszélyeztetett, féktelen kamasznak számított, a gimnáziumban állandóan balhékba keveredett. Barbara ennek ellenére magához vette és felnevelte.

Rick úgy szerette őt, mintha az édesanyja lenne, és felnőttként is törődött vele. Csak egyvalamit nem vett tőle jó néven: Barbara folyton rágta a fülét, hogy nősüljön már meg végre, és alapítson családot. Minduntalan megpróbálta összehozni valakivel, de nem járt sikerrel.

Gwen hosszan nézett Rick után. Kellemetlenül érezte magát az ebéddel kapcsolatos félreértés miatt. A férfi szemlátomást nem érdeklődik iránta, holott a lány a munkatársaktól tudta, hogy a főnökének nincs barátnője.

Ő tudta magáról, hogy nem egy szépség, nem különösebben csinos, és régimódi elveket vall. A férfiak nem szeretik azokat a nőket, akik csak a házasság után kaphatók a szexre. Volt egy udvarlója, aki dührohamot kapott, amikor a vacsora és a színház után nem akart lefeküdni vele „ellenszolgáltatásként”.

– Olyan vagyok, mint Don Quijote – mormolta maga elé.

– Ahhoz férfinak kellene lenned – nevetett Gail Rogers őrmester, aki hallotta az iménti megjegyzését. Ők ketten összebarátkoztak az elmúlt hetekben, és Gwen csodálta az idősebb asszonyt.

Most körülnézett, hallja-e valaki, de senki sem volt a közelben, így megsúgta Gailnek:

– Megfogadtam, hogy nem szexelek az esküvőm előtt. A férfiak viszont bolondnak tartanak emiatt.

Gail megint elmosolyodott.

– Szóval idealista és álmodozó vagy.

– Szerintem az embereknek ragaszkodniuk kellene az álmaikhoz, még akkor is, ha kinevetik őket. Én tartom magam az elveimhez. A megalkuvó emberek sosem vitték sokra – tette hozzá.

– Ezt szépen mondtad. – Gail áthatóan nézett rá. – Mi a baj tulajdonképpen? Marquez az agyadra megy?

– Nem, én voltam a hunyó – vallotta be Gwen. – Nem hordom a kontaktlencsém, de a szemüveget utálok. A tetthelyen emiatt megbotlottam, és majdnem tönkretettem egy lehetséges nyomot.

Gail összehúzott szemmel figyelte.

– Tetszik neked, ugye?

Gwen elpirult.

– Tisztelen – válaszolta kitérően.

– Ő jó ember, majd meglátod. Kissé nyers, de majd hozzászoksz.

A lány zavartan elnevette magát.

– Megteszek minden tőlem telhetőt.

Együtt mentek ki az épületből.

– És hogy boldogultál Atlantában? – érdeklődött Gail.

– Tessék? Ja, ott ritkábban volt szükségem a szemüvegre.

– Értem...

Ó, nem, dehogy érti! Hogy is érthetné? – gondolta Gwen, miközben a parkolóba értek, ahol elváltak útjaik. Gailnek fogalma sincs, hogy ő milyen titkot rejteget.

A lány egy sajtos szendvicset rendelt ebédre, utána pedig kapucsínót ivott. Lehunyta a szemét, élvezte a kávé aromáját, és közben az olasz kávézóra gondolt a romok közelében...

Gyorsan kinyitotta a szemét, és körülnézett, mintha büntudata lenne. Vajon senki sem sejtí, mire gondol? Nem szabad elárulnia magát, hiszen ő most hivatalosan egy nyomozótanonc, erről sosem szabad megfeledkeznie.

A gondolatai Marquez őrnagyra terelődtek. A férfinak előbb-utóbb meg kell tudnia az igazságot, de addig is Gwennek feltűnés nélkül kell szaglásznia. Kideríti, mennyit tud Rick és a nevelőanyja a férfi származásáról, aztán majd eldönti, mikor teríti ki a lapjait.

Miután megitta a kávé, fizetett, és elhagyta a kávézót. A texasi időjárás eléggé bolondos: a tavasz meglehetősen hűvös, a nyár tikkasztóan forró, most, novemberben azonban meglepően meleg volt. Amikor Gwen beszállt az autóba, már izzadt, így bekapcsolta a klímaberendezést. Vajon hogy bírják ki az emberek nyáron a farmon, ha marhákat kell billogozni a hőségben, vagy földet művelni?

Indított, és a labor felé vette az irányt, hogy érdeklődjön a digitális kamera felvételei iránt.

Alice Fowler tényleg rábukkant valamire. A meggyilkolt egyetemista egy párt fotózott a lakásából, és a háttérben feltűnt egy furcsa férfi, aki láthatóan nem tartozott hozzájuk. Már csak a kinézete miatt sem: kopottas öltözékével és ápolatlanságával kirítt a középosztálybeli környezetből. Hm, érdekes. Vajon az új arcfelismerő szoftver nem segíthetne?

Gwen a rendőrsre hajtott, és közben Rick Marquezre gondolt. Remélhetőleg minden jól alakul.

Barbara a nevelt fiára nézett, és felhúzta a szemöldökét.

– Nem tudnád úgy meghámozni a paradicsomot, hogy megmaradjon valamennyi a húsából?

– Bocsánat – mondta Rick büntudatosan, és ezután jobban igyekezett. A tűzhelyen a gőzben már ott várakoztak az üvegek, amelyekbe majd beletöltik a paradicsomot. – Macerás ez a befőzés – dűnnyögte. – De legalább levezetem vele a feszültséget.

– Igen? Milyen feszültséget?

– Van egy új lány az őrön.

Barbara bólintott.

– Gwen Cassaway.

Rick kiejtette a kezéből a kést.

– Honnan tudsz te erről?

– Onnan, hogy folyton róla beszélsz.

– Tényleg? Nekem fel sem tűnt.

Barbara ügyesen meghámozott egy leforrázott paradicsomot.

– Panaszkodsz, hogy megbotlik, tönkreteszi a bizonyítékokat, kiönti a kávé, elhagyja a mobilját... De miért nem dolgozol? Így sosem végzünk!

– Mért nem fagyasztod le inkább a paradicsomot? Az sokkal egyszerűbb.

– És ha egyszer áramszünet lenne? – tette fel a kérdést Barbara.

– Akkor hozok húsz zacskó jeget meg jó pár hűtőtáskát – felelte rövid gondolkodás után Rick. – De azért nem nagyon valószínű, hogy ez bekövetkezik.

– Pedig előfordulhat. És minden árammal működik: a vízellátás, a kommunikáció, a bankok, a kórházak... Rossz rá gondolni, mi történhet egy hosszabb áramszünet esetén. Előbb vagy utóbb be fog következni. A tudósok szerint a napkitörések befolyásolhatják. A következő jövőre lesz. – Barbara szakértően folytatta: – Ha engem kérdezel, akkor egy nagy leideni palackba kellene belebújunk, hogy megvédjük magunkat az extrém elektromágneses impulzusoktól. És magunkkal kéne vinnünk a számítógépeket is.

Rick félretette a kést és a paradicsomot, amelyet épp hámozott.

– Honnan tudsz te ennyi mindent ezekről a dolgokról?

– Az internetről. – Azzal Barbara elővette az iPodját a táskájából, hogy megmutassa Ricknek. Tudod, van wifi a házban, és beállítottam a kedvenc honlapjaimat: időjárás, hírek, kormánytítkok...

– Anya, te meg az összeesküvés-elméleteid! – nyögött fel Rick.

– A hírekben nincs semmi érdemleges. A médiát három cég uralja, csak azt tudjuk, amiről azt akarják, hogy tudjuk. Ez pedig a bulvárhírekre és a politikai csatározásokra korlátozódik. És ez megy az újságokban is. A mi *Jacobsville Times*unk szerencsére kivétel.

– Tudom, tudom – legyintett Rick. – Minette Raynor harcot hirdetett a helyi drogbárók ellen, és ezzel az életét kockáztatja. – Megcsóválta a fejét.

Minette volt a *Jacobsville Times* tulajdonosa és kiadója.

– Valakinek csak tennie kell valamit – méltatlankodott Barbara paradicsomhámozás közben. Amikor végzett, az összegyűlt héjat egy komposztzacskóba tette.

– Igazad van – biccentett Rick. – Az a baj, hogy a rendőrség is tehetetlen a drogbárókkal szemben. Amíg kereslet lesz a kábítószerre, árulni fogják.

Barbara tovább ontotta az információkat:

– Tudtad egyébként, hogy Winslow Grange vett egy farmot a főnökéé mellett?

Grange az USA hadseregének az őrnagya volt, és egy terrorellenes kiképzőtáborot vezetett.

– Milyen főnökre gondolsz? Eb Scottra? Nem lenne szabad elmesélnem, de ő volt az, aki kiszabadította Gracie Pendletont, amikor az az egykori dél-amerikai diktátor, Emilio Machado elrabolta.

– Machado? Hallottam a nevét...

– Nagyon érdekes figura. Gyerekként egy mexikói farmon dolgozott, de aztán elege lett a kemény munkából. Mivel tudott énekelni és gitározni, bárókban és tengerjáró hajókon lépett fel. Amikor ezt is megunt, zsoldos lett Dél-Amerikában egy félkatonai szervezetnél. Képzeld, megmentette az őslakosokat és a földjüket egy kis, Amazonas menti államban, Barrerában az őket fenyegető külföldi konszerntől. Nemsokára tábornokká lépett elő, és amikor négy évvel ezelőtt meghalt az elnök, őt választották meg az utódjának. – Rick lopva az asszonyra pillantott. – Érdekes, nem?

– Ha annyira szeretik az ottani emberek, akkor miért menekült Mexikóba és rabol gyerekeket?

– Egy gazember miatt, akit Pedro Mendeznek hívnak. Amikor Machado egyszer külföldön tartózkodott, erőszakkal átvette a hatalmat.

– Ezt nem tudtam.

– Mert mindez szigorúan titkos. Mendez megölette Machado embereit, és uralja a médiát. Azokat az írókat, politikusokat, akik kritizálják, börtönbe csukatja. Ráadásul Mendez most összefogott a szomszédos országok drogbáróival is, és a népet arra kényszeríti, hogy zöldség és gyümölcs helyett is kokaint termesszenek.

– Nem csoda, ha Machado vissza akarja szerezni a hatalmat – vélte Barbara. – Reméljük, sikerül.

– Én is így gondolom, de a véleményemet megtartom magamnak. Machadót ugyanis emberrablás miatt körözik, és ez szövetségi büntett. Ha elkapják és bíróság elé állítják, akkor az az életébe is kerülhet.

Barbara vágott egy grimaszt.

– Nem helyeslem a módszerét, de úgy tűnik, nemes célt szolgál. Mint egy modern lovag.

Rick felnevetett.

– Mi olyan vicces? – kérdezte az asszony.

– Gwen jutott eszembe. A napokban Don Quijoténak nevezte magát.

– Tessék?

Rick mulatva csóválta meg a fejét.

– Gail Rogers mesélte el nekem. Úgy tűnik, az új lány várni akar a szexszel az esküvőig, és vissza

szeretné állítani a régi erkölcsi értékeket.

– Vagy úgy – somolygott Barbara.

Rick felnyögött. Egyáltalán nem tetszett neki az anyja arckifejezése.

– Ne próbálj összehozni vele! – figyelmeztette.

– Pedig nagyon rokonszenves lánynak tűnik – vetette közbe az asszony. – Romantikus és idealista.

Tudom, miről beszélek – folytatta belemelegedve. – A kávézóban sok szabad szájú lány megfordul.

Grange a múltkor egy asztalnál ült néhányukkal, és amikor a lányok... khm... férfi nemi szervekről kezdtek beszélni, felpattant, és kitessekelte őket.

– És hogyan reagáltak?

– Az egyik csak nevetett, a másik meg sírni kezdett. A harmadik azt mondta, Grange egy matuzsálem.

Persze csak azután, hogy távozott. Szerencsére ők sem maradtak sokáig. Olyan hangosan beszéltek, hogy a magánéletük nem maradt titokban.

Rick félretette a munkát, és megölelte az anyját.

– Nagyszerű ember vagy! Örülök, hogy örökbe fogadtál!

Barbara viszonzta a gesztust.

– Te is az vagy, értelmet adtál az életemnek. – Az asszony lehunyta a szemét. – Bart halála után én sem akartam élni. De aztán az édesanyád és a mostohaapád is meghalt, te pedig egyedül maradtál. Szükségünk volt egymásra.

– Így van. – Rick elengedte, és boldogan rámosolygott. – De nagy terhet vettél a nyakadba velem.

Rémes kamasz voltam.

Az anyja a szemét forgatta.

– Persze. Állandóan belekeverednél valamibe. A fél életemet az iskolaigazgató irodájában töltöttem.

Egyszer még értekezletet is tartottak arról, hogy kirúgjanak-e a suliból. Azt mondtam nekik: „Csak a testemen keresztül!”

– Emlékszem, még egy ügyvédet is vittél magaddal.

– Nagyon dühös voltam.

– Nekem pedig olyan lelkiismeret-furdalásom támadt, hogy komolyan elkezdtem tanulni.

– Le is érettségiztél, és a San Antonio-i rendőrség nyomozó őrmestere lettél. Nagyon büszke vagyok rád!

Rick megint magához szorította.

– Csakis neked köszönhetem.

– Nem, magadnak és a szorgalmadnak. Támogattalak, de a szándék a tiéd volt.

A férfi homlokon csókolta.

– Köszönöm. Mindent köszönök.

– A fiam vagy, és én szeretlek.

Rick zavartan megköszörülte a torkát. Nem szokott beszélni az érzéseiről.

– Én is téged.

Barbara egy darabig hallgatott, aztán megkérdezte:

– Mit tudsz az anyukád múltjáról?

Rick csodálkozva felvonta a szemöldökét.

– Hogy jutott ez most az eszedbe?

– Tudsz valamit a kapcsolatairól, mielőtt megismerkedett a mostohaapáddal?

A férfi vállat vont.

– Nem sokat. Sosem beszélt erről, még az igazi apámról sem. Csak annyit mondott róla, hogy meghalt, és ő nagyon fiatal lány volt, amikor születtem. – Gyanakodva nézett Barbarára. – Van valamilyen oka, hogy szóba hoztad?

Az asszony összeszorította a száját.

– Hallottam valamit nemrég, amit nem az én fülemnek szántak.

– Akkor meséld el!

– Hát jó. Két FBI-os ebédelt nálam, és Machadóról társalogtak. Az egyik említett egy Dolores Ortíz nevű nőt. Azt állította, hogy kapcsolatban állt a tábornokkal, amikor az Mexikóban élt.

2.

– Dolores Ortíz? – ismételte Rick döbbsen. – Ez volt anyám lánykori neve!

– Igen, tudom.

Rick zavarodottan ráncolta a homlokát.

– Gondolod, hogy köze lehetett Emilio Machadóhoz?

Barbara megvonta a vállát.

– Mindenesetre ezt állították. De túl messze álltam ahhoz, hogy többet hallhassak. Csak a beszélgetés egyes részleteire tudtam fülelni.

Rick elgondolkodva az ajkába harapott.

– Apám akkoriban halt meg, amikor én születtem. Nem kizárt, hogy anyám találkozott Machadóval Mexikóban, bár az egy hatalmas ország.

– Sonora államban laktatok – mondta Barbara. – Állítólag Machado ott dolgozott valamilyen ültetvényen.

Rick újra a kezébe vett egy paradicsomot.

– Micsoda véletlen lenne, ha az anyám ismerte volna őt! De az egész már nagyon régen történt – tette hozzá könnyedén. – Ő már halott, Machadóval pedig sosem találkoztam. Mi értelme lenne előásni egy régi románcot?

– Fogalmam sincs. De nem hagy nyugodni a dolog, hiszen a fiam vagy.

– Bizony. – Rick mulatva nézett rá. – Imádom nézni az emberek arcát, amikor bemutatsz. Te fehér bőrű és szőke vagy, én meg barna bőrű és fekete hajú.

– Olyannak szeretlek, amilyen vagy, drágám – simogatta meg Barbara. – Csak arra vágyom, hogy legyen végre egy nő, aki beléd szeret, és hozzád megy feleségül.

Rick fáradtan sóhajtott.

– Igen, az jó lenne. De a nők utálják a fegyveres pasikat.

– Én is, mégis tartok egy pisztolyt a szekrényben, hogy vész helyzetben mentsem az életemet – közölte Barbara.

– Az én dolgom, hogy megvédjelek.

– Te San Antonióban dolgozol. Ha nem vagy mellettem, meg kell védenem magam valahogy. Mire Haynes Carson seriff megérkezne, én már rég alulról szagolnám az ibolyát.

Barbara volt már egyszer életveszélyben. Egy férfi, akit Rick letartóztatott, a szabadulása után bosszút akart állni rajta, és ezért az anyját szemelte ki célpontnak. Hála istennek, Carson seriff éppen Barbaránál volt, hogy megbeszéljen vele valamit. Amikor a gazember felment a verandára, és csőre töltött pisztollyal megjelent az ajtóban, a seriffel nézett farkasszemet. Carson megbilincselte, és egyenesen a fogdába vitte. A férfi most is ül hatósági közeg megtámadásáért, tiltott fegyverviselésért és magánlaksértésért.

Rick a fejét csóválta.

– Rémes a tudat, hogy veszélybe kerülhetsz a munkám miatt.

– Az csak egyetlen alkalom volt, sosem fog újra megtörténni – nyugtatta meg Barbara. – Megtámadhatnának azért is, mert fagylalt nélkül szolgáltam fel az almatortát.

A férfi vigyorgott.

– Nem is csodálnám, ismerve az isteni vaníliafagyidat.

Az asszonynak ekkor támadt egy ötlete.

– Nem azt mondtad, hogy lesz valami tanfolyam a rendőrőrsön?

– De igen.

– Vigyél be két almatortát, és egyétek meg!

– Köszönöm, ez remek!

– Szívesen. Nem tudod, Gwen szereti az almatortát?

Rick a szemét forgatta.

– Ő csak a munkatársam, és én nem kezdek szakmabeli nőekkel.

Barbara nagyot sóhajtott.

– Ahogy gondolod...

A férfi csendben dolgozott tovább. Az idegeire ment a nevelőanya kerítősködése. Az asszony jót akart, de akkor is elviselhetetlen volt. Azt, hogy ki legyen a társa egy életre, neki kell eldöntenie. Ő pedig nem olyan nőt akar, mint Gwen. Az a lány kétbalkezes, és úgy öltözik, mint egy lelenc.

Ricknek már attól mosolyognia kellett, hogy rágondolt.

Másnap lögyakorlat szerepelt a tervben. Rick jó lövész volt, ezt a programot mégis utálta. Cal Hollistert egyébként sem tudta legyőzni, mert a hadnagy találati aránya mindig száz százalék volt, ami nem tett jót Rick önbecsülésének.

Ezúttal Gwen Cassaway is velük tartott. A láttára Rick felnyögött. Ez a nő olyan ügyetlen, hogy a végén még leejti a fegyvert, vagy véletlenül eltalálja a hadnagyot, ő pedig mehet a bíróságra bűnsegédletért emberölés kísérletében.

– Miért nyög? – kérdezte Hollister, aki éppen a coltja csövét vizsgálta.

– Csak eszembe jutott valami. Semmi fontos.

Rick önkéntelenül Gwenre pillantott, aki épp most töltötte meg a fegyverét. Hollister követte a tekintetét, és vidám szikra gyúlt a szemében.

– Nyugi, Marquez, biztonságban vagyunk – mormolta.

Rick majdnem elnevette magát.

Hollister a startvonalhoz állt, és kihívó pillantást vetett Gwenre.

– Készen áll, nyomozó? – kérdezte, és feltette a fülvédőt.

A lány szerényen elmosolyodott.

– Csak magára várok, uram.

Egy tiszt megadta a jelet. A hadnagy magabiztosan felemelte a fegyvert, és hatszor lőtt.

Utána egészen hihetetlen dolog történt: Gwen löállást vett fel, célzott, és hatszor beletalált a céltábla kellős közepébe. Utána nyugodtan várta az eredményt.

Rick az ajkába harapott.

– Cassaway – mondta egy hang a mikrofonba –: száz százalék.

Hollister és Rick döbbenet meredt egymásra.

– Hollister hadnagy – jelentette ugyanaz a hang –: kilencvennyolc százalék.

– Az ördögbe! – tört ki a hadnagy. – De hát beletaláltam a közepébe!

– Egyszer elvétette, hadnagy, igaz, csak hajszálnyira – közölte a tiszt. – Sajnálom.

Hollister halkán káromkodott. Gwen odaállt elé, és bátran azt mondta:

– Uram, az efféle kifejezéseket sértőnek találom. Hálás lennék, ha a jelenlétemben a jövőben tartózkodna tőlük.

A hadnagy arcszíne lilásvörösre váltott. Rick arra számított, hogy ordítani fog, de legnagyobb meglepetésére széles mosoly terült szét főnöke arcán.

– Rendben, nyomozó – mondta egész barátságosan. – Kérem, bocsásson meg!

Gwen nagyot nyelt.

– Köszönöm, uram! – Azzal megfordult és távozott.

– Szép munka volt! – kiáltotta utána Hollister elismerően.

A lány mosolyogva visszafordult.

– Köszönöm, uram.

Rick nagy levegőt vett.

– Két bal keze és két bal lába van, de löni azt tud!

– Egyetérték – felelte Hollister. – Az embert mindig érik meglepetések, nem igaz, Marquez?

– De igen, uram. Nagyon igaz.

Aznap, kicsivel később két öltönyös férfi tűnt fel Rick ajtaja előtt, és mintha tanácskoztak volna valamiről. Aztán az egyik a folyosó felé mutatott, és elmentek.

Mit jelentsen ez?

Pár perccel később Gail Rogers lépett be a férfi irodájába.

– Különös – jegyezte meg a nő. – Láttad azt a két öltönyöst az előbb?

– Igen – válaszolta Rick, de a pillantását nem emelte fel a monitorról. – Kik voltak? FBI?

– Külügyminisztérium.

Rick harsány nevetésben tört ki.

– Csak nem tartanak illegális bevándorlónak? Vagy valamelyik gyanúsított miatt jöttek?

– Nem hiszem. Azokat az ügyeket telefonon és e-mailen keresztül intézzük, alacsonyabb rangú hivatalnokokkal. Ezek az alakok viszont Washingtonból jöttek.

– Mi folyik itt?

Gail Rogers megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. Azt pletykálják, hogy a Machado-ügy miatt jöttek.

– Ja, Machado! Emberrablás miatt körözik. – Azt viszont Rick elhallgatta, amit Barbara mesélt neki az anyjáról meg a tábornokról.

– De nem csak erről lehet szó.

– Honnan veszed?

– A rendőrfőnöktől, Cash Griertől. Említette, amikor összefutottunk, hogy Jason Pendleton intézőjét Machado miatt szabadságra küldték.

– Winslow Grange-et? – kérdezte Rick. – Nem ő volt Mexikóban, hogy kiszabadítsa Gracie Pendleton Machado embereinek fogságából?

– Dehogynem. És közben, úgy tűnik, beopta magát a tábornok szívébe, és most állást ajánlott neki.

Rick csak pislogott.

– Tessék?

– Én is így meresztettem a szemem, amikor Grier ezt mesélte. Ez a tábornok hihetetlen figura. Nyilván szüksége van valakire, aki kiképezi a zsoldosait, akikkel vissza akarja szerezni a hatalmat. Grange pedig tökéletesen alkalmas erre a feladatra, tekintve a múltját a hadseregben.

– Machado országa az Amazonas mellett fekszik, s Kolumbiával, Peruval és Bolíviával határos – mondta elgondolkodva Rick.

– Grange elvállalta a munkát – folytatta Gail. – Lelkesíti, hogy támogathatja a demokráciát, és küzdhet az emberi jogokért. Most éppen Mexikóban van, és segít a tábornoknak, hogy elkészítsék a támadás tervét.

– Közben pedig Eb Scott a zsoldosokat toborozza, ha nem tévedek. Az emberei első osztályú kiképzésben részesültek.

– A tábornok a legjobb katonákat akarja. Angliából például a különleges egység volt tagjaival vette fel a kapcsolatot.

Rick szeme résnnyire szűkült.

– Honnan veszi vajon a pénzt, amellyel a forradalmat finanszírozza?

– Gracie Pendleton felajánlotta neki a váltságdíját. Hat számjegyű összeg. Ezenkívül védelmi pénzt szed egy drogbárótól.

– Micsoda? Ez hallatlan! – döbönt meg Rick.

– Igen, és meg is kapja a pénzt. A tábornoknak az a híre, hogy rettenetes ellenfél. – Gail elmosolyodott.

– Nem utolsósorban pedig azt mondják, nagyon jóképű. Ráadásul tiszteli a nőket, gitározik, és csodálatos hangja van.

– Úgy tűnik, sokoldalú ember.

– A külügyminisztériumot mindenesetre nagyon nyugtalanítja. A mexikói kormánynak sem tetszik, hogy ott hajtja fel a zsoldosait, hogy aztán egy dél-amerikai országban vesse be őket.

– De mit keresnek nálunk? Mi nem támogatjuk Machadót.

– Itt él a határ mentén.

– Ha azt akarják, hogy elkapjuk, először le kellene számolniuk a drogbárókkal.

– Szép is lenne!

– De ez még mindig nem magyarázza meg, miért bukkantak fel ezek az öltönyösök a mi rendőrörsünkön. Ez itt San Antonio, a határ innen jócskán délebbre van.

– Én sem értem. Megkérdeztem Cash Griertől is, amikor találkoztam vele.

– És mit mondott?

Gail az ajkába harapott.

– Nem sokat. – Nem árulhatja el Ricknek, amit megtudott, mert titoktartást fogadott. – Semmi konkrétumot.

– Egyszer mindenre fény derül – vigasztalta Rick.

– Biztosan.

– Mikor készülnek Barrera visszafoglalására? Tudunk erről valamit?

– Még semmit. – A nő felsóhajtott. – De sok gondot okoz majd nekünk. A külügy nem véletlenül mozgolódik. A kormánynak nem szabad azt a látszatot keltenie, hogy támogatja a forradalmat.

– A CIA segíthet, és az nem fog kiderülni... Ó, és egyébként hallottad, mi történt ma reggel a lőtéren? – váltott témát Rick.

Gail szeme huncutul felszikkasztott.

– Hát persze! Az egész örs erről beszél. Az a lány csetlik-botlik, de úgy tud löni, mint egy vadnyugati hős. Hihetetlen, ami történt! Hatszor egymás után, pont a közepébe! Viszont a hadnagy elegánsan vesztett. Ebédszünetben egy rózsaszín rózsát tett Gwen asztalára.

Ricknek leesett az álla.

– Hogy mit csinált?

Tudta, hogy Hollister özvegy, és nem jár senkivel. Vajon mit jelent, hogy virágot ajándékozott Gwennek? Az a lány olyan fiatal, ártatlan és gyanútlan...

– Azt kérdeztem, nem zaklatás-e ez. – A férfit Gail emelt hangja zökkentette ki a gondolataiból.

Nyilvánvalóan már másodszor tette fel a kérdést.

– De hát csak egy szál rózsáról van szó!

– Igen, de egy férfi munkatárs esetében eszébe sem jutna ilyesmi. – Gail sóhajtva az órájára pillantott. – Vissza kell mennem dolgozni, sajnálom.

– Majd szólj, ha többet megtudtal Machadóról, rendben?

– Hát persze. – A nő zavartan elmosolyodott.

Amikor kilépett az irodából, nagyon rossz volt a lelkiismerete. Legszívesebben elmondta volna neki az igazat, vagy legalább figyelmeztette volna, mi vár rá. Nagy meglepetésben lesz része, és nem a kellemes fajtából.

– De hát sztéket sütöttem karfiollal! – nyögött fel csalódottan Barbara, amikor Rick péntek délután felhívta, hogy lemondja a tervezett vacsorát.

– Tudom, és nagyon sajnálom – mondta a férfi –, de Hollister megfigyelést rendelt el, be kell mennem. – Nagyot sóhajtott. – Gwent is beosztotta, és ha nem vigyázok rá, orra bukik egy szemetesben.

– Pozitívabban kellene gondolkodnod – korholta az asszony. – Hát... akkor majd holnap benézel. – Egy kicsit habozott, aztán hozzátette: – Hozd magaddal Gwent is! Böven lesz mit ennünk.

Rick a szemét forgatta.

– Ó a kolléganőm! Már mondtam, hogy házinyúlra nem lövök.

– A hadnagynak is ilyen szigorúak az elvei? – kérdezte ártatlan arccal Barbara. – Ugyanis hallottam, hogy egy rózsát tett Gwen asztalára. Milyen romantikus gesztus!

Rick már majdnem a fogát csikorgatta. Hát mindenki ezen csámcsog?

– Tegyéél te is egy rózsát a...

A férfinál ekkor szakadt el a cérna.

– Ha megteszem, akkor csakis a felmondásommal együtt! – bömbölte a kagylóba.

Barbara ijedten felkiáltott, és bontotta a vonalat. Rick még sosem beszélt vele ilyen hangon.

A férfi elmormolt egy szitkot, és újra tárcsázta az anyja számát.

– Igen? – szólt bele Barbara a telefonba.

– Sajnálom, hogy kiabáltam veled – mondta Rick. – Holnap elmegyek hozzád ebédre. – Hallgatott egy darabig. – Vigyék egy szál rózsát is?

Az asszony elnevette magát.

– Hát jó, megbocsájtok.

– A munka kicsit megviseli az idegeimet, bár tudom, hogy ez nem mentség.

- Dehogynem. És egyáltalán nem haragszom rád.
- Te vagy a legjobb anya a világon.
- Te meg a legjobb fiú. Holnap várlak ebédre!
- Legyen szép estéd!
- Köszönöm. Vigyázz magadra a szolgálatban!
- Rendben. Akkor holnap találkozunk!
- Igen, várlak.

Rick bontotta a vonalat, és nagyot sóhajtott. Maga sem értette, mi történt vele az imént. Valószínűleg szüksége lenne egy kiadós szabadságra.

Gwen a gyilkossági ügyön dolgozott. Ez az eset csupa rejtély, gondolta. A fiatal, egyetemista lányt egy vagy több tettes leszúrta a saját lakásában, holott minden ablak és ajtó zárva volt. Dulakodásra semmi jel nem utalt. Az áldozatnak nem volt barátja, de ellenségei sem, csendes életet élt.

Gwen elhatározta, hogy megoldja az ügyet – és ezzel lenyűgözi Ricket. Egyelőre azonban egy férfi megfigyelésére kell koncentrálnia, aki egy közlekedési ellenőrzés során lelőtt egy rendőrt. Szerencsére a kolléga túlélte a támadást, de hónapokig tart majd, míg meggyógyul és újra dolgozni tud.

Kiderítették, hogy a férfi egy barátjánál rejtőzik valahol a külvárosban, de még nem sikerült elkapniuk. Megfigyelés alatt tartaniuk a többlakásos házat, de sajnos péntek délután nem sok hadra fogható rendőr volt Rick segítségére. Gwen mellett egy másik körzetbeli közrendőrt osztottak be mellé, akit Simsnek hívtak.

A gyanúsítottat egy szemben lévő, sötét lakásból figyelték. Kaptak hozzá távcsövet, videokamerát, lehallgatókészüléket és rengeteg kávét, hogy fent tudjanak maradni éjszaka.

- Jól jönne most egy nagy pizza – jegyezte meg Sims közrendőr.
- Nekem is, de ha rendelénk, akkor ezzel felhívnanánk magunkra a tettes figyelmét – vélte Rick.
- Talán az ő lakásukra kellene kérnünk, aztán mikor ajtót nyit, letartóztatjuk – ötletelt Sims.
- Valószínűleg nem ő nyitna ajtót – hűtötte le Rick.
- Elküldhetnénk Cassaway nyomozót a sarki boltba valami harapnivalóért és egy hatos csomag sörért.

Gwen lesújtó pillantást vetett rá.

- Felejtse el!
- Jó, jó. Csak vicc volt – mentegetőzött Sims fülig vörösen.

A lány lemondóan sóhajtott.

- Ma biztos lemaradok az új sci-fi sorozat epizódjáról.
- Én is meg szoktam nézni – mondta Rick. – Nem is rossz.
- Mért nem veszi fel? – kérdezte Sims.

Gwen megrázta a fejét.

- Nincs mivel.
- Atyaég! Jó fizetést kap, meg juttatásokat és költségtérítést.
- Igen, de minden hónapban fizetnem kell a lakás bérleti díját, a rezsit, a biztosítást és a töltények árát – mesélte a lány. – Luxusra nem futja. – Némi habozás után hozzátette: – Fél éve nem vettem magamnak új ruhát. Ez is úgy néz ki, mintha turkálóból származna.

Rick kétkedő pillantást vetett rá.

- Azért biztosan van elég ruhája, Miss Cassaway.
- Két kosztüm, tizenkét blúz, hat pár cipő és néhány... más holmi. De nem illenek össze, és már gyűlölöm őket. Szeretnék egy új ruhatárat.
- Sok szerencsét hozzá! – vágta rá Rick szárazon.
- A szerencse ebben nem játszik szerepet.
- Hé, nem azt az alakot keressük? – kérdezte hirtelen Sims izgatottan, és gyorsan belenézett a távcsőbe.

3.

Rick és Gwen odaállt Sims mellé az ablakhoz. A távcsővel fotót is lehetett készíteni, így azonnal lekapták a férfit az utca túloldalán. A képet aztán átküldték Rick laptopjára, és egy szoftver segítségével összehasonlították a körözött fickó fotójával.

– Megvagy! – kiáltotta Rick. – Ő az. Gyerünk, Sims, kapjuk el!

Lerohantak az utcára, ahol a férfi éppen ásítózva álldogált egy buszmegállóban.

– Most! – adta ki a parancsot Rick.

Mivel Gwen is csatlakozott hozzájuk, hárman körülvették a gyanúsítottat. Az megpróbált elmenekülni, de Rick lenyomta a földre és megbilincselte.

– Nem csináltam semmit! – óbégatta a pasas.

– Akkor nincs mitől tartania – felelte Marquez.

Erre a férfi már csak nagyot nyögött válasz helyett.

– Igazán jól csinálta – mondta elismerően Gwen Ricknek a letartóztatás után. Miután a férfit egy rendőrautó elszállította a fogdába, ők összepakolták a holmijukat, és elhagyták a lakást.

– Köszönöm. Igyekszem formában tartani magam.

Gwen nem mert ránézni. Az ő véleménye szerint a férfi remek formában volt.

– Maga pedig jól céloz – viszonzta Rick a bókot.

– Köszönöm – nevetett a lány. – Legalább van valami, amihez értek.

– Maga túl szerény, Miss Cassaway.

Gwen fogta a táskáját.

– Mára végeztünk?

– Igen. Még megírom a jelentést, aztán meglátogatom anyámat.

– Nagyon kedves asszony – jegyezte meg a lány.

A férfi csodálkozva nézett rá.

– Honnan ismeri?

– Jártam Jacobsville-ben, hogy kihallgassak egy tanút, és az édesanyja kávézójában ebédeltem. Régóta vezeti?

Rick bólintott.

– Pár évvel az örökbefogadásom előtt nyitotta. Előtte szakácsként dolgozott ugyanott.

– Magát örökbe fogadták?

– Igen. A vér szerinti anyám és a mostohaapám meghalt egy autóbalesetben, még kamaszkoromban.

Barbara éppen elveszítette a férjét és a születendő kisbabáját. Egyedül maradt, aztán örökbe fogadott engem.

– Ó! – ámuld el Gwen. – Bocsásson meg, nem akartam kíváncsiskodni.

Rick vállat vont.

– Mindenki tudja. Mexikóban, Sonorában születtem, de a család Jacobsville-be költözött, amikor még kisgyerek voltam. A mostohaapám egy farmon dolgozott.

– Mivel foglalkozott?

– Lovakat tört be – felelte Rick kurtán. Nem szívesen beszélt a mostohaapjáról.

– Az egyik nagybátyám is egy wyomingi farmon dolgozott – mesélte Gwen. – De sajnos már meghalt.

Rick értetlenül nézett rá.

– Wyoming? Azt hittem, maga Atlantából származik.

– Neem... – Gwen fejében megszólalt a vészcsengő. Sajnos, Rick várta a folytatást. – A családom eredetileg Montanából származik. Amikor kicsi voltam, Marylandbe költöztünk.

– Akkor hiányzik magának az óceán, ugye?

– Nagyon – sóhajtott a lány. – A part közel volt a házunkhoz. De azóta már olyan sok helyen dolgoztam...
– Ijedten elhallgatott. Legszívesebben leharapta volna a nyelvét.

Rick megrázta a fejét.

– Micsoda? Az atlantai rendőrség szanaszét küldözgeti magát az országban?

– Nem, arra gondoltam, hogy Atlanta közelében sok helyen jártam – helyesbített Gwen. – Azonkívül nem dolgoztam mindig a rendőrségnél. – Megpróbálta menteni a menthetőt. – Néhány évre egy biztosítónál helyezkedtem el, és sokat kellett utaznom.

– Mit csinált pontosan?

– Kockázatfelméréssel foglalkoztam. Ez egyfajta biztonsági feladat. – Ez nem is volt olyan nagy hazugság. A lány az órájára pillantott, és felkiáltott: – Te jó ég, lekésem a sorozatot!

– Ez nem történhet meg – jegyezte meg Rick fanyarul. – Itt már úgymint végeztünk. Hol parkol a kocsijával?

– A sarkon.

A férfi bólintott.

– Rendben, akkor hétfőn találkozunk.

– Igenis, uram! – Amikor Gwen megfordult, hogy a kocsijához induljon, úgy dobolt a szíve, mint egy gőzkalapács. Mekkora balfék volt! Hajszáj híján mindent elszúrt!

Barbara kissé komolyabb arccal fogadta Ricket, mint általában.

– Nem holnap akartál jönni?

A férfi belépett, és megölelte az anyját.

– Rossz volt a lelkiismeretem – vallotta be Rick. – Megbántottalak.

– Hé! – bontakozott ki Barbara az ölelésből. – Hát nem ezt teszi minden gyerek? Kérsz egy kávé?

– Igen, köszönöm. – A férfi kilazította a nyakkendőjét, miközben követte az asszonyt a konyhába. –

A megfigyelés alatt csak nesz-kávénak nevezett lötytyöt ittunk.

Barbara bekapcsolta a presszógépet.

– És? Elkaptátok, akit kellett?

– Igen. Ez az új arcfelismerő szoftver tényleg klasszul működik.

– Ó, a modern technika... Nagyobb biztonságban élünk, amióta mindez létezik?

– Szerintem igen – vélte Rick. – A bűnözőknek mindenesetre egyre nehezebb a dolguk.

– Talán igazad van. – Barbara két csészét vett elő a szekrényből. – Sütöttem almatortát.

– Csodás! Csak egy hamburgert ettem.

– Túl sok gyorséttermi rémséget eszel.

– A munkámmal jár – vont vállat Rick. – Sosem tudom, mikor jutok ételhez. Ha tudtam volna, mivel jár ez a pozíció, talán el sem fogadom. És az a rengeteg papírmunka! Ráadásul nyolc nyomozóért vagyok felelős, és a nyakamba szakadt egy csomó bírósági ügy is. Boldogabb voltam hétköznapi nyomozóként.

– De én tudom, hogy szereted ezt a munkát. Ez a legfontosabb.

– Igaz...

Barbara levágott egy szelet almatortát, tányérra tette, mellé kanalazott egy gombóc saját készítésű vaníliafagyaltot, és a friss kávéval együtt Rick elé rakta. Azután letelepedett vele szemben az asztalhoz.

A férfi hamar eltüntette a süteményt, és elégedetten hátradőlt a székén.

– Ez fantasztikusan finom volt! Mint mindig.

– Örülök, hogy ízlett. – Az asszony elgondolkodva nézett a fiára. – Nem kellene kivenned egy kis szabadságot?

– Már kivettem a szentestét.

Barbara a homlokát ráncolta.

– Az nem igazi szabadság.

– Nem?

– Tudod, más is van az életben, nem csak a munka. Egyébként hallgattad ma a híreket?

– Nem. Miért?

– Különkiadásban számoltak be arról, mi történt a mexikói határon. A Fuentes fivérek fegyvereseket küldtek, hogy megvédjék a drogszállítmányukat, és lövöldözésre került sor köztük s a határőrök között.

Rick elhúzta a száját. A Fuentes fivérek a legnagyobb drogbárók közé tartoztak.

– Nem csodálkozom rajta. Fogalmam sincs, hogyan kellene kezelnünk ezt a problémát. Amíg lesznek drogosok, mindig lesz kábítószer a feketepiacon.

– Akkor a helyzet sosem fog megváltozni – jegyezte meg Barbara lemondóan. – Állítólag az egyik drogfutár kikotyogta, hogy Emilio Machado zsoldosokat toboroz, hogy visszafoglalja az országát.

– Igen, én is hallottam. A mexikói kormány nem nagyon lelkesedik a fejleményekért. Szerintük az amerikai kormánynak tennie kellene ez ellen.

– Tényleg? Mit lehet még tudni?

– Nem sokat. És kérlek, arról se szólj senkinek egy szót se, amit az imént mondtam.

Barbara elnevette magát.

– Hallgatok, mint a sír. Folytasd!

– A külügyminisztériumtól érkezett hozzánk két ügynök. Csak annyi derült ki, hogy beszéltek a hadnaggyal, de nem tudjuk, miről.

– Érdekes. Hogyhogy nem az FBI vagy a CIA érdeklődik, ha a tábornok amerikaiakat toboroz külföldi bevetéshez? Nekik vannak különleges ügynökeik, akiket bevethetnek.

– Igen. Veszélyes, de érdekes munka lehet. Sokuknak az életébe kerül.

Barbara gondolkodóba esett.

– Úgy hallottam, hogy a tábornok országa nagyon gazdag ásványkincsekben.

– Én is. A tábornok pedig nem ellenzi a kapitalizmust, és valószínűleg kereskedne az Egyesült Államokkal.

– Ez biztosan jó pont a kormány szemében. Kérsz még kávét?

Gwen úgy belemerült a kedvenc tévésorozatába, hogy alig hallotta meg a mobilja csöngését.

– Igen? – szólt bele a kagylóba, miközben megigazította a szemüvegét, amelyet tévézéshez viselt.

– Miss Cassaway, van valami híre a számomra?

– Uram! – A lány azonnal felegyenesedett.

– Ne idegeskedjen! Csak azt akartam tudni, hogyan boldogul.

– Lassan haladok, uram. Sajnos, még nem jöttem rá, hogyan faggathatnám ki feltűnés nélkül. Nem becsül nagyra, úgyhogy...

– Biztosan téved, Miss Cassaway. Maga egy nagyon kedves lány.

Gwen összerezte ettől a jelzőtől.

– Tudom, hogy nehéz feladattal bíztuk meg, de meggyőződésem, hogy maga a legalkalmasabb erre.

Mindig jól boldogul az emberekkel.

– Talán más típusú nőt kellett volna keresni – vélte Gwen. – Valakit, aki ügyesen flörtöl...

– Flörtölni? Marquezzel? Maga viccel? Az az ember azt sem tudja, mit jelent ez a szó. Rendes fickó, igazi hazafi, és bátran küzd az elveiért. Egyszer egy politikus ellen is fellépett, aki befolyásolni próbált egy gyilkossági nyomozást. Azzal fenyegette meg, hogy a médiához fordul.

Gwen felnevetett.

– Igen, erről olvastam.

– Nos, ilyen szempontból is hasonlítanak egymásra, Miss Cassaway – folytatta a lány főnöke. – Csak a bizalmába kell férkőznie. De nincs sok időnk, Mexikóban felgyorsultak az események. Be kell fejeznünk az akciót, mielőtt a tábornok elutazik a magánhadseregével.

– De nem támogathatjuk őt, ugye?

– Nem, legalábbis hivatalosan nem. Nem avatkozhatunk be más országok belügyeibe. Egy közvetítő lenne az ideális megoldás. Erre pedig Marquez lenne a legalkalmasabb.

– Biztosan nagy sokk lesz neki, ha megtudja az igazat – aggodalmaskodott Gwen. – Az a benyomásom, fogalma sincs, milyen kapcsolat fűzi Machadóhoz.

– Valószínűleg. És ez tovább bonyolítja a helyzetet. – A lány hallotta, hogy a főnöke valaki mással beszél.

– Most le kell tennem. Partira megyünk, és a feleségem már türelmetlen. Majd informáljon a fejleményekről! És vigyázzon magára! Nehogy balul süljön el a dolog. Sok más ország szeretné betenni a lábát Barrerába. De magának ezt nem kell mondanom.

– Megteszek minden tőlem telhetőt, uram – biztosította Gwen.

– Tudom. Szép estét, és maradjunk kapcsolatban!

– Igen, uram. Köszönöm, önnek is!

Gwen sokáig szorongatta a mobilját. Marquez nem az első nehéz esete, de eddig még sosem vitt érzelmeket a munkájába. Most viszont nehezebbre esett a férfi jelenlétében diplomatikusan és diszkréten viselkednie. Amit a férfi iránt érzett, az teljesen összezavarta, és akadályozta a munkájában.

Bárcsak felkészíthetné arra, ami vár rá!

Talán beszélnie kellene Cash Grierrel. Egy próbát mindenesetre megér...

A következő szabadnapján Gwen beszállt a kocsijába, és Jacobsville-be hajtott. Cash Grier az irodája ajtaja előtt várt rá, odabent pedig egy székre mutatott, és lehúzta a rolót az ablakon.

– Micsoda óvintézkedések! – somolygott a lány.

Grier elvigyorodott, és feltette a lábát az íróasztal tetejére.

– Pedig még csak le sem hallgatnak. Magam ellenőriztem ma reggel. Az ember nem lehet elég előrelátó. Tudja, a kedvenc témám a Gestapo módszerei, illetve Hitler háborús stratégiája.

– Pedig hivatalosan ön már nem dolgozik a kormánynak – ugratta Gwen. – Engem is érdekel a történelem – tette hozzá –, de inkább a politikai vonatkozásai.

– És ez el is vezet minket oda, hogy miért látogatott meg.

A lány mély lélegzetet vett és előrehajolt.

– Nagyon kellemetlen megbízásom van. Rick Marquezról van szó.

Grier arca elkomorult.

– Tudom. Kapcsolatban vagyok a maga főnökével.

– Marqueznek fogalma sincs, mi vár rá – folytatta Gwen. – Beszéltem erről a főnökömmel, de még csak céloznom sem szabad az igazságra az őrmester előtt.

– Tudja, van egy olyan érzésem, hogy az anyja sejt valamit – vetette fel Grier. – Egyszer említette nekem, hogy két washingtoni vendége a kávézóban Rick anyjának és Machadónak a kapcsolatáról beszélgetett.

– Gondolja, hogy mesélt erről Ricknek?

– Ha igen, akkor is csak annyit, hogy a férfi édesanyjának és Machadónak lehetett közük egymáshoz annak idején. Többet ő sem tud.

Gwen a homlokát ráncolta.

– Marquez mostohaapja is tudhatta az igazságot. Az az érzésem, hogy Rick nem szerette őt.

– Szörnyű alak volt – jelentette ki Grier. – Verte a fiát. Ezért volt Rick olyan problémás gyerek. A szülei tragédiájának volt egy jó oldala is: megszabadult a mostohaapjától. Barbaránál jobb nevelőanyát pedig nem is találhatott volna.

Gwen a cipőjére pillantott. Ráférne egy alapos pucolás...

– Azt akarja, hogy én mondjam el Ricknek? – tette fel a kérdést kerek pereg Grier.

A lány felnézett rá.

– Igen. Ön sokkal jobban ismeri, mint én. Ráadásul bizonyos szempontból ő a főnököm, és sajnos nem sokra tart engem.

– De ez megváltozhat, ha maga hordja a szemüvegét, és nem csetlik-botlik folyton. Alice Fowler mesélte a San Antonió-i laborból.

Gwen pipacspiros lett.

– Nem akartam kritizálni magát – mondta gyorsan Grier. – Tudom, hogy már régóta nem gyilkossági nyomozóként dolgozik, és nehéz visszazökkennie a régi kerékvágásba.

– Ez igaz – ismerte el a lány. – Az önéletrajzom megfelelt erre a munkára, de azért vékony jégen táncolok. A múltkor is majdnem elszóltam magam.

– Ajjaj! Régen én is kettős életet éltem, ezért is nem volt senkim. Amíg meg nem ismertem Tippet.

Egész Jacobsville tudta, hogy Grier felesége régebben fotómodell és színésznő volt. Rögös út vezetett az oltárig, de ma már van egy kétéves kislányuk, és a következő gyereket tervezik.

– Nagy szerencséje volt.

– Valóban. Sosem gondoltam volna, hogy letelepedem egy kisvárosban, és családot alapítok. Ma már viszont el sem tudom képzelni másképp az életemet.

– Nekem nagyon hiányzik az apám – pillantott Gwen az íróasztalon álló fényképekre. – Most épp a tengerentúlon van, nemsokára hazatér. Marquez azt sem sejtja, hogy én milyen családból származom.